

Nifas

– RamazanBoran · 25 Mayıs 2026

üşümek sadece tenin değil tarihin de işidir
yaslanıp ak saçlı bir dağın sırtına
adabınca seviştiğin ümmi bir yalnızlığın içinde
silinen bir nesh gibiydi her şey

senin de titriyor mu içinden iç geçişlerin
senin de daha sahih duruyor mu uzaktan imanlı gülüşlerin

sanırlar ki her uçurumun dibinde
yumuşak bir yastık bekler intiharını
kimse yere çakılmaz!..
aşk dediğin bir şehrin bütün ışıklarını yakar da
gelip kimsenin sigarasını yakmaz

raydan çıkmaz hiçbir tren
hiçbir yolcu yanlış peronda kimsesizliğine sarılıp uyumaz
çocuklar ağladığında gökyüzü utanmaz
gözyaşlarını bir özür gibi boşaltmaz üstümüze

sanırlar ki yüzyılları içine çeken kanatlar dönüyor dünya
senin kirpiklerinde asılı kalmış yokuşlarda yorulsa
senden başka gökyüzü bulsa oraya uçmaz

sümbüllerin sevinci sende, bende kül ve keder
bir ben sevda yetimi bir de şu yaprağı dökülmüş çınar
kaç kez alnından öptüm
hem buluttun hem yağmur hem gökyüzü hem bahar

yüzünü bir kalıp gibi döktüm kelimelere
genzimi sıkın naf kokusuna
ne bir teselli Baki'nin gazelleri ne Kafka bir çıkış

gonca katilleri tetikte
"gel öl" diyor hâlâ eğri eğri kokan bir rüyada

bir sevgiliyi taşrasına basarken saatler
neye kokar yaseminlerle zambaklar
neye salar ruhunu uzaklara
sanırlar ki ölüm gelse nefesinle havlu atar

herkes kendi kaderini
geceye sürülmüş atlar gibi tartmakta
birinin cenneti diğerinin cehennemine komşu
birinin bengi dönüşü diğerinin semasına uzak

sanırlar ki yükünü göğe fırlatmış bir ah
kıta kıta dolaşır da gelip yüzüne konmaz
yüzündeki yüzümü tanımaz şiir
bir denizin iç çekişini duyan taşların
yosuna sarıldığı yerde de okunmaz şiir

ve bir sabah genişleyen kollarından
yeryüzüne kızıl taneler saçtığında güneş
bir zalim kışın şakağına silahını dayadığında
kuşların boğazında yeniden kurulmaz dünya

_boran